

Epoca de Aur

REVISTĂ DE FAPT SPE-
RANȚĂ ȘI CONVINGERE

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Duminică 4 Nov. 1923.
Volumul II. + Numărul 21

Apare tot a doua Duminică
în Cluj, Strada Nicolae
*Filipescu nrul 10 * * * **

Abonamente: pe un an 75 lei, pe
jum. an 40 lei, Exemplarul 3 lei.
în America pe an \$ 1,00. Ex. 5 cents

CONȚINUTUL „EPOCEI de AUR”

POLITIOE ȘI ECONOMIOE

<i>Căile noastre de comunicație</i>	315
<i>Nouile forme de organizație economică</i>	317
<i>Rezultatele infructuoase ale păcilor de după războiul mondial</i>	318

ȘTIINȚĂ ȘI DESCOOPERIRI

<i>Înțelepciunea animalelor</i>	319
<i>Desvoltarea radiofoniei și artiștii francezi</i>	320

CULTURĂ ȘI IGIENĂ

<i>Originea și rolul academiilor</i>	320
<i>Mărci germane gratis</i>	320
<i>Despre Igeniă</i>	321
<i>Despre Somn — cauzele</i>	322

OAMENI, IDEI ȘI FAPTE

<i>O sută de ani dela Moartea lui George Lazăr</i>	323
<i>O dramă Polară</i>	323

RELIGIE ȘI FILOSOFIE

<i>Victorie prin Credință</i>	324
<i>Combinări și mixturi de haruri</i>	325
<i>Credința trebuie să se repauzeze pe cuvânt</i>	326
<i>Credința putere creatoare</i>	327
<i>Inamicul pânditor</i>	327

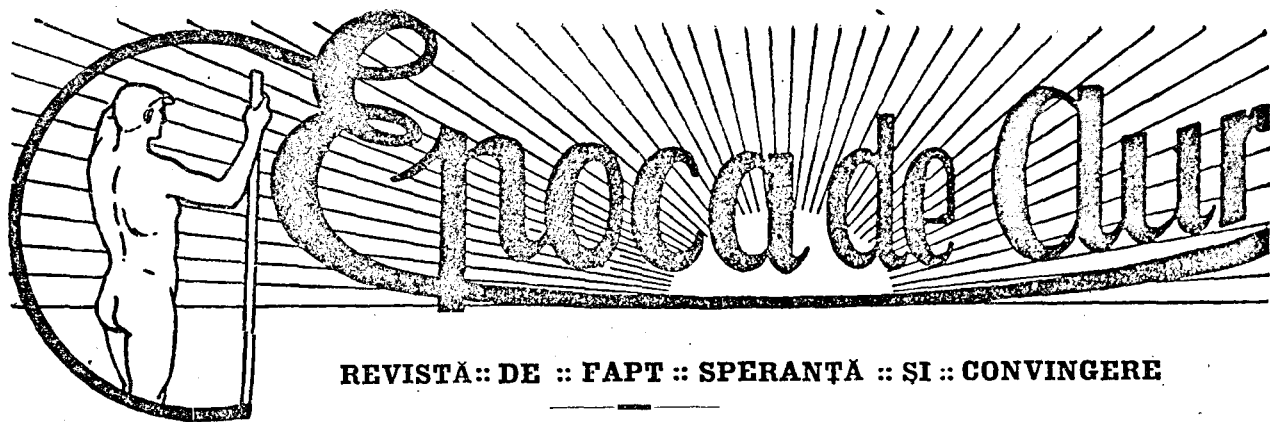
BCU Cluj / Central University Library Cluj

Apare tot a doua Duminică în Cluj,
Strada N. Filipescu 10. — Telefon 4-46.

Redactor J. B. Sima

Abonamente: pe un an 75 lei,
pe jumătate de an 40 lei.
Numeri singuratici 3 lei exemplarul.
In America: pe un an 1 dolar.
Numeri singuratici 5 cents exemplarul.

Toate scrisorile și abonamentele să se
facă pe adresa „*Epoca de Aur*”
Strada N. Filipescu 10. Cluj

REVISTĂ:: DE :: FAPT :: SPERANȚĂ :: ȘI :: CONVINGERE

A P A R E T O T A D O U A D U M I N E C Ă * * * * *

Vol. II.

Duminică 4 Noembrie 1923.

No. 21.

CĂILE NOASTRE DE COMUNICĂȚIE

SUFLETUL comerțului, industriei și economiei unei țări sunt căile de comunicație pe uscat și pe apă. Fără de comunicații bine-organizate comerțul stagnează la fel cu industria. Nu poți face transporturi suficiente dintr'un loc în altul. Mărfurile sunt expuse stricăciunii prin magazinele umede. Nu se poate face export, import, nu poți aproviziona locuitorii ținuturilor mai îndepărtate ale țării, cu cele trebuincioase și la timp. Treburile interne merg prost. Valuta scade și poți ușor ajunge, după cum de fapt **am și ajuns:** țara cea mai bogată, putem spune, din Europa este România și totuși viața este atât de scumpă, pe lângă toate bogățiile noastre, față cu alte țări, banul nostru aproape nu are nici o valoare și existența de pe o zi pe alta ne este aproape insuportabilă.

Cauza tuturor inconvenientelor acestora este insuficiența căilor noastre de comunicație și lipsa mijloacelor de transport.

Nu mai încape discuție, avem și noi căi de comunicație pe uscat. Acestea sunt vestitele Căi Ferate Române. Oare mai există cineva, care să nu le fi auzit de veste? Cred că și prin Honolulu, ori prin Patagonia o fi ajuns renumele bun (?) al acestor căi ferate. Nu există zi în care să nu se fi întâmplat vre-o ciocnire, vre-o deraere, vre-o rupere de osie la vre-un vagon, în urma cărora zeci și sute de persoane nevinovate călătoresc deadreptul pe cealaltă lume—fără pasaport.

Când ai de întreprins o călătorie mai lungă, trebuie să-ți faci întâi testamentul—la notarul public—căci Dumnezeu știe, dacă te mai întorci întreg, ori cu oasele frânte.

Și cărei fapt se datoresc atâtea accidente, de cât tot insuficienței de căi de comunicație și lipsei de mijloace de transport. N'avem vagoane destule nici pentru trenurile de mărfuri, nici pentru cele de persoane, nu mai vorbesc de locomotive. Iar cele pe care le avem sunt fabricate sau renovate din ma-

teriale vechi și proaste în străinătate. Adecă s'au comandat și s'au plătit chiar bani pentru lucruri bune, dar ni-s'au trimis lucruri proaste, iar „specialiștii” noștri, cari le-au luat în primire, nu au avut de obiectat nimic, fie că nu au fost îndeajuns de „specialiști”, fie că au întrecut limitele specialității... În România-Mare dacă ungi cât de cât roata—se învârte ca apucată de friguri. Nu de geaba trăim doar în era bacșișului „binecuvântat.”

Alt motiv palpitant, al acestor rele este lipsa de pregătire a funcționarilor (în multe cazuri și reaua voință a străinilor) aflători în serviciul căilor noastre ferate.

S'au întâmplat cazuri când șefii birourilor de mișcare erau de profesiune preoți, iar vechii funcționari concediați fiindcă n'au vrut să facă politică de partid prin gări, au fost necesități să intre pe cariera preotească. S'a mai întâmplat că potcovarii ajung conducători de locomotive, și aceștia tot de dragul politicii aducătoare de miere, dar și de fiere... Simpli plutonieri demobilizați, au fost trecuți ca șefi de gară, cari nici nu cunoșteau tainele telegrafiei ori a telefoniei—și apoi ne mirăm că treburile merg la noi ca racul, cu înapoia înainte.

Un deputat—opozitionist, a putut fi—a exclamat odată în parlament: „ca la noi la nimeni! Și avea dreptate sârmanul. Vorba lui a rămas proverbială.

Să nu mă depart însă prea mult de obiect.

Avem noi și căi de comunicație pe apă. Avem porturi la mare, avem vapoare, corăbii, bărci și când nu ne ajung toate acestea, mai facem și plute.

Avem și căi de comunicație prin aer, dar acele sunt de fapt numai... în aer. Totuși în halul, în care ne aflăm astăzi, nu o putem duce până la infinit. Din această cauză, aceasta este cea mai capitală cauză, statul nostru este amenințat cu falimentul ceace a-

fi un dezastru unic în felul său în istoria lumii, pentru neamul nostru.

Ce folos de toate bogățiile țării noastre, dacă nu le putem valoriza. Ce folos de petrolul, sarea, grâul, lemnul, fânul, aurul, cărbunele nostru etc. dacă nu-l putem vinde, ca să ne scăpăm țara încetul cu încetul de datorii. Nimenia nu cumpără aceste bogății decât predate în țara lui. Cu ce să le transportăm însă până acolo, dacă ne lipsesc mijloacele de comunicație?

Aceasta este problema la ordinea zilei.

Noi de noi suntem prea slabi și este exclus să ne putem singuri întreba, să putem ține piept singuri tuturor nevoilor. În acest caz există o ultimă mântuire: **acceptarea capitalului străin.**

Se discută în toată presa. Toată lumea ajunge la aceeași concluzie și totuși nu se ia o hotărâre definitivă, care nu ar putea aduce cu sine decât mântuirea țării noastre din situația mizerabilă în care se află.

Mai este apoi nevoie, pe lângă alte măsuri de consolidare a rețelei noastre de căi ferate și asigurarea circulației în raport cu nevoile economice, ca statul să facă sacrificii pentru o orientare logică, din punctul de vedere geografic și economic al căilor ferate.

Rețeaua din Ardeal trebuie orientată în direcțiunea mării, căci industriile din acest ținut numai astfel își vor putea asigura un deosebit și vor putea lua o dezvoltare mai mare.

Asemenea va trebui orientată spre mare rețeaua de căi ferate din Basarabia, unde zac atâtea bogății.

Este foarte natural că rețelele c. f. din aceste ținuturi sunt construite în felul cum sunt astăzi, întrucât altele erau scopurile Ungurilor și Rușilor.

Pentru a satisface cerințele mereu crescânde ale țării noastre mărite va mai fi nevoie și de înființarea a noi porturi maritime și chiar dunărene.

Orice amânare pentru crearea porturilor comerciale nu poate fi pentru țara noastră decât fatală.

Vor trebui făcute noi poduri peste Dunăre.

Proiecte sunt din abundență. Astfel este proiectul de o nouă rețea ferată. București-Craiova. Această lucrare este de o importanță covârșitoare. Rețeaua ferată Cluj-Dorna-

Vatra-Iași, la ale cărei lucrări au început în că germanii în timpul războiului și care est aproape gata până la Dorna-Vatra, astăzi s ruinează. Un tunel aflător pe această linie care a costat zeci de milioane, și care ar fi cel mai mare tunel din țara noastră, este lăsat să se prăbușească.

Nu avem nici o rețea ferată, care să unească Maramureșul cu Ardealul. Circulația se face astăzi prin Cehoslovacia. Nu este aceasta o rușine evidentă pentru noi. În loc de atâtea sume oribile de bani cheltuiți cu susținerea trântorilor de partid, oare nu s'ar putea începe construirea unei linii ferate Sibiu-Sighet-Salva (Năsăud)?

Legătura Capitalei cu Sibiu, se face prin Piatra Olt și Brașov, când s'ar putea face direct prin Curtea de Argeș-Jibelea. Ar fi cu mult mai scurtă.

Căile fluviale nu sunt bine și nu sunt aproape de loc exploatate. Șoselele sunt pentru noi într-o stare de plâns, iar pentru alții de răs.

Alte țări fac sacrificii imense pentru îmbunătățirea și asigurarea circulației pe uscat și apă prin vaste lucrări tehnice.

În această privință putem lua ca exemplu însăși Germania, care se spune, e o țară învinsă. Această țară a început să construiască în cei din urmă 2—3 ani o vastă rețea de canale. Citez: Canalul Manheim-Plochingen-Ulm; canalul Neckar-Dunăre; canalul Weser-Maiu, Weser-Elba; canalul Dunăre-Rin; canalul lacurilor mazuriene și alte peste zeci de canale. O țară învinsă și robită de datorii poate deci să înceapă astfel de lucrări gigantice și una învingătoare, nu. E foarte greu de înțeles această taină ciudată.

Germania va fi străbătută de la est la vest și de la nord la sud, fără întreruperi de o rețea deasă de canale și de noduri de confluenți multiplicați, cari în legătură cu c. f. îi vor asigura cea mai rapidă circulație posibilă.

Canalurile ei vor fi de aproape 3000 km. lungime. Comerțul și industria va lua nouă avânt, iar la noi va continua să veștezească din cauza lipsei de căi de comunicație. E comic și tragic totodată—dar e adevărat.

Mai sunt oare oameni în țara noastră, cari se cugetă la viitorul țării și cari vor ști să lucreze în mod desinteresat pentru binele ei?

Viitorul ne ve dovedi!

UNUI DUȘMAN

Nici tu nu știi pricina acestei oarbe furii,

Ce foc ascuns te arde? Ce vis urit te-apasă?

De-abia mă vezi—și tremuri de voluptatea urii...

S'ar zice că în tine urăște-o 'ntreagă rasă.

'Om fi din două neamuri ce-au stat în vrăjmășie.

Războaie seculare de mult le-au risipit;

Și azi în noi se 'ncearcă din nou să se sfășie:

Se căutau de veacuri—ș'acum s'au regăsit.

NOUILE FORME DE ORGANIZAȚIE ECONOMICĂ

În ochii mulțimii și chiar în a unei părți a intelectualilor, războiul și apoi pacea, au năruit fără îndoială prestigiul vechilor sisteme economice.

Războiul a fost pretutindeni o strașnică experiență. Pentru a se putea îndrepta spre un scop unic, Victoria, Statele au reușit să răpească și să disciplineze în folosul lor toate forțele economice ale țărilor. Ele au rechiționat în lăuntru hotarelor lor, toate produsele alimentare esențiale, au monopolizat comerțul cu străinătatea, au distribuit în proporția trebuințelor atât comercianților cât și industriașilor comenzi de materialele de care aveau nevoie, au fixat prețurile și salariile, au reglementat comerțul interior și exterior și multe altele.

Devenite direct sau indirect principalul și aproape unicul client al industriei, a agriculturii și a importatorilor, statele au devenit fiecare în parte singurele regulatoare ale producției și a schimbului, intendentul suprem al bogățiilor naționale.

Veni pacea! Cu întoarcerea păcii, rațiunea de a exista a acestei stări de constrângere, dispăru. Energiile individuale comprimate până'n prezent se destinsă. S'au uitat repede greutățile și nenorocirile esite la iveală în momentele tragice; din această stare de lucruri n'a reținut nimeni decât părțile rele: rășluirea forțelor și a banilor, rigiditatea administrativă, dezordinea, lipsa de control, neadaptarea la necesitățile noi ale păcii, reconstruirea și concurența internațională care renaște.

Ori, în acelaș timp au fost oameni luminați care au știut să înregistreze și să oprească pe ici pe colo, în limita posibilităților fiecăruia, ruina statelor. Și unele au fost mai norocoase, altele mai puțin, însă rezultatele se vor vedea cu timpul.

Sisteme noi de concepție socială, ivite în timpul sau în preajma războiului, au trebuit să dea faliment, întrucât nu aveau nici trecutul și nici experiența pentru a se putea menține. E suficient să ne aruncăm ochii spre câteva state cu destulă greutate și prestigiu înaintea războiului, pentru a ne convinge de acest adevăr.

Însă involuntar în acest caz ne punem întrebarea: Vechiul Capitalism liberal își va regăsi el toată autoritatea și se vor alia cu el toate spiritele luminate gata a se înclina în fața experienței și care refuză să privească viața prin prisma ideologiei elaborate în afară de marginile realității?

Cele două câmpuri de luptă sunt departe unul de altul pentru a putea fi definite și sunt mulți care se găsesc înrolați în ambele tabere.

În primul rând consumatorul este complet indignat. El s'a obișnuit să desaprobe

pe industriași, pe comercianți, pe agricultori. El îi acuză de a fi majorat în mod artificial prețurile atât în timpul cât și după războiu, de a fi profitat de îngrijorarea națională pentru a sărăci pe toată lumea și a realiza în dauna colectivității beneficii însemnate.

Cumpărătorul nu se întreabă nici odată dacă lipsurile de care suferă el nu sunt în primul rând consecința stării de războiu, dacă statul, cumpărător nesăturat și indiferent față de prețuri, nu este principalul responsabil a rarității tuturor mărfurilor și a ridicării vertiginoase a prețurilor.

Necazul său este mai puternic decât capacitatea sa de gândire. Lui îi place să vadă în orice producător un exploatator, și în orice comerciant un hrăpăreț.

Această interesantă stare de spirit nu este singura piedică pentru întoarcerea glorioasă a vechiului capital burgez. Un sentiment, mai puternic în esență, vine să se opună.

În adevăr, timp de 4 ani, toate clasele sociale au trăit mai mult sau mai puțin în armonie, având tot timpul ochii atinți spre inamic, dușmanul comun al lor. Vechiul antagonism dispăruse.

Și astfel, capitalismul liberal nu avu în definitiv pentru el, imediat după încheierea păcii nici o opinie și nici o presă cu mult mai bună ca a curentului autoritar.

Socialismul se confundă cu tirania, cu servitutea sau revoluția, pe câtă vreme Capitalismul, are cu el libertatea, reluarea universalei concurențe, productivă poate, însă tot atât de aspră și plină de egoism; ori, aproape toate națiunile se găseau în această stare de sentimentalitate lasă, care urmează de obicei marilor frământări, și ea se entuziasma cu ușurință gândindu-se la binefacerile păcii, la stabilitatea și armonia universală.

Și cu această ocazie se prăbușiră vechile Concepțiuni economice, nu numai acele ce păreau sterile sau periculoase, ci chiar acelea pe care o experiență seculară le arătase ca folositoare și solide.

* * *

Una din aceste formule, apărută sub forma sa primară, îndată ce s'a terminat războiul constituie din acest punct de vedere o excepțiune remarcabilă.

Opiniunea publică nu mai avea încredere în puterea de refacere a statelor și atunci era natural ca să se apeleze la sprijinul capitaliștilor, dar în aceleș timp toată lumea se arunca asupra capitalismului egoist. Din ciocnirea acestor idei, s'a ajuns la soluția practică și nouă în acelaș timp, ca lucrările de refacere și edilitate publică, să se efectueze de către capitaliști sub supravegherea imediat și riguroasă a statului.

Prima încercare în acest fel s'a făcut în

1919 de către Francezi cu ocazia amenajării văii Rhonului, și acest principiu transplatat pe celelalte terenuri de activitate a dat până acum rezultate destul de frumoase. Aplicându-se acest principiu într'o cât mai largă măsură, credem că cu timpul se va pu-

tea face o cât mai salutară operă de refacere.

Căci numai printr'o conlucrare imediată a tuturor forțelor și capitalurilor de care dispune o națiune, se va putea reconstitui și semedia distrugerile Marelui Cataclism.

REZULTATELE INFRUCTUOASE ALE PĂCILOR DE DUPĂ RĂZBOIUL MONDIAL

CÂND în fine popoarele sătule de atâta sânge și măcel, au văzut că luptele dintre oameni nu aduc nici un folos, s'au gândit să-și dea mâna între ele și să înceteze ostilitățile.

Marele Cataclism care a înfierbântat mințile omenesti, a fost trâmbitat și cântat de toți oamenii cari nu s'au gândit niciodată cari sunt jertfele ce se fac în asemenea ocazii. Și mari și multe jertfe s'au făcut în războiul din 1914—1919! Au fost 5 ani de măcel, de distrugere și de exterminare a tot cecece a produs munca omenească în timp de secole! Câte milioane de oameni nu s'au prăpădit, câte milioane de orfani și văduve n'au rămas fără un cămin și fără hrana zilnică, aruncați la voia întâmplări! Câtă muncă omenească distrusă pentru a se face pe placul unor suflete hrăpărete, setoase de câștigul efitin, știindu-și pielea apărută și averea păzită! Căci e evident, că nu marea massă a popoarelor au dorit războiul!

După ce însă s'a vărsat destul sânge, după ce s'au făcut și dintr'o parte și din alta enorme sacrificii omenirea sătulă de sânge s'a gândit la pace.

Cu toții am trecut prin emoțiile și frigurile încheierii armistițiilor și cu multă nerăbdare întreagă lume a așteptat binefacerile păcii.

Bărbații de stat și-au dat mâna și adunându-se în jurul mesei verzi au început să discute și să-și împartă prăzile. Și de 4 ani își tot împart prăzile fără ca până în prezent să fi ajuns la vre-o înțelegere.

* * *

Au început prin pacea dela Versailles și Saint-Germain, unde au căutat să fixeze

dreptul de autodeterminare a naționalităților, principii atât de discutate de toată lumea. Dar fiindcă sufletul omenesc are la baza sa un puternic simț egoist chiar acei ce au sugerat și elaborat acest principiu nu au putut să-l respecte și tocmai ei au fost acei ce s'au abătut dela el. Și pentru că pe zi ce merge neînțelegerile pe motivul împărțelii se accentuează tot mai mult, bărbații de stat se adună la epoci anumite, își întind mâna cu multă grațiozitate, își spun cuvinte frumoase între ei, iau parte la diferite banchete și ospățuri, fără a putea însă ajunge la vre-o înțelegere.

Asistăm la atâta discuție searbădă, la atâtea și atâtea conferințe, încât fără voia noastră suntem forțați să ne îndoim de rezultatele conferințelor atât de dese și atât de infructuoase.

Și tocmai azi când omenirea are atâtea de refăcut, când toate rănile făcute de război au nevoie să fie vindecate, când atâtea orfani și văduve, așteaptă un sprijin dela acei ce pot să li-l dea, bărbații de stat își pierd vremea în discuții zadarnice!

Pentru a se putea însă face ceva trainic și solid, care să garanteze atât prosperitatea cât și îndreptarea relelor războiului, oamenii ar trebui să se gândească că Domnul nostru Isus Christos a îndemnat omenirea la înfrățire și nu la vrajbă.

Și atunci când omenirea, căutând să aplice preceptele morale ale Mântuitorului va desbrăca haina egoismului feroce și a patimilor neînfrânate, va intra pe calea păcii și a propășirii. Căci zis-a Isus întoarce spada la locul ei, căci toți care iau spada, de spadă vor pieri.

CRONICA ȘTIINȚIFICĂ

Înțelepciunea animalelor

CEI, cari cunosc mai deaproape viața animalelor, sigur au rămas mirați adeveseori de prostia lor. Căci, după cum e și natural, nu-ți poți închipui un cal de exemplu, de ce să spărie în drumul său de o bucată de hârtie, de un petec, sau alt lucru nevătămător și e în stare să apuce câmpii luându-o la goană, fără să fii în stare a-l opri multă vreme. Tot astfel se spărie de foc, ori tăciuni, animalele mari de pradă începând cu leul, tigrul și sfârșind cu lupul, care trăește și în țara noastră; și tot astfel câinele, pisica, dacă le legi de coadă o bucată de tinichea, ori hârtie, o apucă la fugă, până ce cade mort de oboseală.

De fapt însă aceasta nu este o prostie a animalelor, după cum se exprimă laicii în vorbă. Animalele își au și ele partea lor de înțelepciune, și oamenii, cari se ocupă în mod serios de această chestiune ajung la roade bogate. Faptele animalelor nu se pot tălmăci și înțelege numai de acei, cari le studiază timp îndelungat.

Mai în anii trecuți a apărut o carte foarte interesantă și instructivă totodată, în acest sens, a unui învățător german, care pare a fi o persoană cu cultură și care dă dovadă că a muncit mult și temeinic pe acest teren, până a ajuns la concluziile despre înțelepciunea animalelor, cu cari se ocupă în cartea sa. Numele acestui învățător este **Zell**. El arată, prin cunoașterea deplină a simțului unui animal, cum toate aceste lucruri se pot lămurii, încât acolo unde se crede că e o prostie, nu este vorba decât de o însușire moștenită, sau mai e vorba despre alcătuirea simțurilor diferite de a omului, cari dau animalului cu totul altă îndemnuri, decât sunt acele ale oamenilor.

Zell amintește faptul, că unele animale au moștenit dela strămoșii lor o parte din obiceiuri, cari însă în zilele de astăzi când felul de trai este schimbat sunt inutile, ba de multe ori pot fi chiar vătămatoare.

De aceea, când aflăm la animale unele fapte pe cari nu ni-le putem tălmăci, să știm, că acele sunt rămase în sânge încă dela strămoșii lor, cari erau sălbatică, și numai cu greu, în decursul veacurilor, au putut fi îmblânzite, până au putut ajunge la numirea ce li-se dă astăzi: animale domestice.

Zell își explică obiceiul cânilor de a se învârti în jurul lor de 2-3 ori înainte de a se culca, prin faptul că ei își au obârșia din stepele ierboase, unde se învârteau pentru a pleca iarba la pământ înainte de a se culca. Mișcarea aceasta astăzi de sine se înțelege, nu mai are nici un rost, dar a rămas moștenire în sângele cânilor dela strămoșii lor.

Caii încă se trag din stepe și de aceea când se spărie o iau busna peste garduri căsi etc., întrucât ei uită pentru moment că modul de trai s'a schimbat și sângele lor le spune, că trăesc tot în stepe, unde când se spărie pot fugi în dragă voce, fără să aibă vre-o piedică.

Taurii și bivolii se spărie de carpe roșii fiindcă își aduc aminte de tigrii, cari le erau cei mai înverșunați dușmani în India, în timpurile vechi.

Prezentăm numai câteva pilde. Va trebui însă să știm, care este simțul de căpetenie la animale.

La om, mai de frunte, este simțul văzului și de el atârnă chiar modul nostru de trai.

La animale însă nu-i tot așa. La unele simțul de căpetenie e văzul, iar la altele mirosul.

Dumnezeu a orânduit la animale însă ca pe cât este de dezvoltat un simț, pe atât sunt celelalte simțuri mai slabe. Faptul acesta se poate adevăra prin nenumărate pilde. Astfel vedem, că un câine de multe ori nu recunoște pe stăpânul său când îl vede printr'un geam, sau nu se recunoaște pe sine văzându-se în oglindă,—aceasta ne dovedește că simțul său de căpetenie este cel al mirosului.

Din acest motiv nu putem susține că ar fi proști câinii, căci ei au simțul mirosului chiar mai dezvoltat de cât noi, întrucât simț vânatul la o depărtare, unde nouă nici prin minte nu ne trece, că ar putea exista.

Animalele mari de pradă fug de foc, fiindcă le produce durere mare în ochii lor peste măsură de pătrunzători și tot atât de simțitori.

De însemnătate este apoi să știm care este felul preferit de mișcare al animalelor: înotul, umblatul, sburatul, alergatul; dacă e mâncător de carne, sau de ierburi; dacă avea obiceiul să se apere fiind urmărit, ori să-și caute scăparea prin fugă: De felul întâi sunt mistreții, taurii, bivolii; de al doilea caii căprioarele, etc.

Deșăptăciune mare nu putem afla la animale. Cum să pretindem legătura între întâmplări, dela animale, când n'o știu face nici copiii, nici o bună parte dintre oamenii sălbateci.

Câinele când îi legi de coadă tinichea dacă fuge nu înseamnă că se teme de ea, ci să spărie de sgomotul ei, întrucât nu este în stare a face legătura dintre tinichea și sgomot.

Și multe astfel de pilde aduce învățătorul Zell, care prin publicarea valoroasei sale cărți contribuie în mare măsură la luminarea vieții și istețimea animalelor, despre care omul laic, fără să i-se atragă atențiunea, nu și-ar putea da seama.

Un far cu sunete muzicale la Quessant

NU de mult, s'a construit la Quessant un nou far perfecționat, dotat cu trei focuri roșii cu eclipse, de o putere de 3300 becuri Carcel. Aceste becuri sunt vizibile de la 21 mile marine, pe o atmosferă calmă, iar pe zile de ceață are un radiofar. Prin acest radiofar se aude un post prevenitor, care emite pe timpuri de ceață „unde herțiene“, cu un mare număr de vibrațiuni pe secundă.

Aceste unde, transmise receptorului telefonic al aparatului de telegrafie fără fir de pe vase, produc nota do sau sol și sunt astfel aranjate, că pot repeta timp de 15 secunde, cel puțin, trei vuet (sunete groase) succesive, corespunzătoare literelor O sau S din alfabetul Morse.

Acest far, de 36 metri înălțime, a costat 850.000 franci.

Desvoltarea radiotelefoniei și artiștii francezi

SAMBĂTA seara, într'o mare sală de concert din Paris, în momentul de a începe executarea programului, orchestra a amenințat că-și va băga iar instrumentele în invelitoare, dacă nu se suprimă un aparat instalat în sală pentru transmiterea radiotelefonică a concertului.

Acesta e primul semnal al unei revolte a artiștilor contra societăților radiotelefonice cari procură la sute de mii de persoane plăcerea de a auzi muzica la domiciliu, fără ca artiștii să obție un ban în schimb. Așa se întâmplă că concertele n'au avut niciodată atâția auditori ca acum, dar niciodată auditorii cari plătesc, n'au fost așa puțin numeroși. Cântăreții se tem că vor pierde și sursa de câștig ce o constituia pentru ei fonograful, ale cărui plăci nu mai au nici o atracție pentru cine a gustat din deliciale radiotelefoniei.

ORIGINA ȘI ROLUL ACADEMIILOR

DE curând Academia Română a ținut ședință solemnă sub președenția prințului Carol, pentru primirea d-lui Gusti.

D. Gusti, înainte de ași desvolta discursul asupra istoricului academiilor și rolul lor în societate, a arătat în câteva cuvinte elogiase activitatea predecesorului său, a lui Constantin Giurescu. Acest mare istoriograf, mort înainte de vreme, la 28 Octombrie 1918, a lăsat câteva lucrări de mare valoare istoriografică. Născut în 1875 în comuna Kiojd județul Buzău, și-a terminat studiile la Viena, unde a descoperit, în bibliotecile de acolo a mulțime de documente foarte prețioase pentru istoria noastră. Aceasta a fost în anul 1903; de atunci până în 1914, când a fost ales membru al Academiei Române, Giurescu a scris printre altele lucrări un interesant studiu asupra onologiei moldovenești. Tot atunci a strâns o mulțime de material referitor la problema claselor noastre sociale.

După această scurtă biografie a lui Giurescu, d. Gusti și-a citit discursul asupra academiilor, făcând un foarte documentat istoric al tuturor academiilor principale, arătând și origina acestor instituțiuni. Tre-

când la rolul academei în societate d-sa atinge toate problemele. Să fie academia numai un obiect de lux social? Să fie făcută numai pentru a răsplăti munca unora și ai premia? În cazul acesta, ea nu are nevoie de a fi reformată și reorganizată. Dacă însă este un templu național, un locaș de savanți, atunci ea trebuie reorganizată pentru a corespunde timpurilor.

Unul din marii oameni cari a muncit mult pentru prestigiul academei, precum și pentru finanțele ei d. Giurescu ne spune că a fost Leibnitz. Nu trebuie să uităm însă și pe Becque care este considerat ca părintele Academiei moderne.

Rolul Academiei în societate s'a dovedit a fi atât de mare, în cât s'a ajuns la fundarea unei Academii internaționale, care, pe lângă meritul științific, tinde a avea și meritul de împăciuitoare între popoare.

Academia Română dela fondarea sa, a avut ca primă grijă cercetarea limbii române și de aici începutul dicționarului limbii române.

D. Pârvan în răspunsul său, a arătat activitatea institutului „Social român“ fondat de Dimitrie Gusti.

MĂRCI GERMANE GRATIS

O DISTRIBUȚIE gratuită de bilete de 50.000 și 100.000 de mărci nu este un eveniment obișnuit, cu toată deprecierea monedei germane.

De aceea a atras o mare mulțime în jurul generosului douator care, într'o stradă a Berlinului, s'a desbărat în câteva clipe de un teanc mare de bilete în valoare de câteva milioane.

Era un străin, care câștigase această sumă la cursele de cai; el a intrat mai întâi într'o cofetărie și a cumpărat câteva chilograme de dulciuri pe cari le-a împărțit copiilor din cartier; după aceea, a împărțit, mulțimei adunate, compusă în cea mai mare parte din femei și săraci, până în ultimul ban, câștigul său din ajun, declarând că nu voește să se îmbogățească pe seama unui popor sărăcit.

P. S. Corespondentul notiței de mai sus este în întârziere. Scriitorul acestor rânduri călătorind acum

câteva zile prin una din capitalele Europei centrale a văzut pe un domn — de bună seamă — o fi fost American sau Englez cu un teanc de bancnote germane pe braț, fiecare de câte 20 de miliarde, și pe cari le eliberă în aer mergând pe stradă!

Sunt mulți oameni astăzi cari cred că Biblia este o carte care este bună de cetit de către cei „proști.“ Acum 2600 de ani Profetul Isaia a prezis că „în ziua aceea [ziua noastră] omul va arunca idolii săi de argint și idolii săi de aur, pe cari i-a făcut ca să li se închine, la cârțițe și la lilieci.“ (Isaia 2:20) Și așa fac! Deci cei „proști“ cetind Biblia și profețiile ei cu privire la timpurile ce trăim, devin înțelepți, iar despre cei înțelepți în ochii lor și cari resping Biblia și pe Dumnezeu, devine adevărat ceea ce tot în Biblie este prezis: „Pierde-voiu înțelepciunea înțelepților, și nimici-voiu priceperea celor cuminți.“ — 1 Corinteni 1:19; Isaia 29:14.

DESPRE IGIENĂ

De când se naște omul și până ce moare, este supus la o mulțime de boale. Mii de inimi de diferite categorii se nuzesc a-i scurta viață. Omul se bolnăvește fie din cauza mediului nesănătos în care trăiește, fie din cauza că școlile unde a urmat s'au interesat prea puțin de a da sfaturi asupra sănătății bolii, copiilor și fie din cauză că părinții și-au lăsat copiii în voia întâmplării, fără să-i îngrijească în mod demn și părintesc în vârsta lor fragedă.

Dacă căutăm a pătrunde mai adânc în sânul societății noastre omeneste, vedem că rar există indivizi întru totul sănătoși și că aproape toți se plâng de boli de piele, nervozitate, a aparatelor de mistuire etc.

Băile din toate țările au pe an ce trece tot mai mulți vizitatori și zilnic cetim prin ziare cazuri de tifoidă, alienație (boală mentală), boli de sânge, dintre cari sifilisul face adevărate ravagii, și alte la fel.

Dureros e apoi și faptul că cu cât se înmulțesc boale, cu atât crește și numărul escrocilor, cari se îngăgătesc de pe spatele celor bolnavi, pentru că le vând cu bani grei diferite: „elixire de viață“ și alte bazezoni la fel, medicamente proaste și deci fără de efect, pe cari omul bolnav le cumpără și le mistue doar, doar se va însănătoși. Ce medicină nu ar sorbi cu bucurie orice om bolnav, când i-se afirmă că îi va duce mântuirea?

Pe zi ce trece vedem că generațiile de tineri sunt tot mai mici, tot mai debile. Boli ascunse le rod trupul și niște viermi lacomi invizibili, încet dar sigur. Cei mai mulți își pierd gustul de învățatură și o lene suferitească și trupestă îi învălue în mrejele ei.

Cauza acestei decadente sufleteste și trupestă nu poate fi alta decât tractarea corpului împotriva legilor naturii.

Dacă fiecare om și-ar cunoaște îndeajuns internul corpului său precum și legile naturale, la cari este supus corpul său, atunci de bună seamă nu și-ar ruina corpul prin fapte nebune și în chipurile cele mai periculoase.

Numai o tractare firească a corpului atât în stare de sănătate cât și de boală poate duce la o cunoștință deplină a organismului omenesc și a susținerii sănătății precum și scutirea de ruina trupestă și sufletească a întregii omeniri.

Fiecare om trebuie să fie medic pentru sine și învățătorii școlilor trebuie să explice acest lucru elevilor lor.

Fiecare vrea să fie sănătos atâta timp cât trăiește. Sănătatea este una dintre cele mai prețioase comori și nu se poate conserva, decât dacă ne vom ține strict de toate regulile naturii.

Știința *higienei* este deci pricepera regulilor naturale ale corpului, după cari se întâmplă funcționarea lui și cunoașterea regulilor ce trebuie să urmăm ca să avem o viață lungă și sănătoasă. De aici provine deci, că igiena este cea mai însemnată pentru om. Igiena practică e serioasă și morală adevărată fac din om adevărată ființă rațională.

Având deci igiena o importanță capitală în viața omului, fiecare individ, fiecare familie trebuie să-i dea o întindere cât mai mare și o cunoaștere și practicare cât mai amănunțită.

Inceputurile igienei sunt foarte vechi. Sunt atât de vechi cât și omenirea. Omul în luptă cu natura a fost silit a-și apăra sănătatea trupului din cauza climelor reci și astfel și-a făcut întâia îmbrăcăminte, care oricât de primitivă și simplă era, totuși a avut ca scop adăpostirea trupului de primejdiile căldurii sau a frigului.

Moise a introdus regulile igienice sub formă de legi religioase. În India veche aflăm un sistem foarte dezvoltat de igienă.

Igiena ca știință s'a format însă abea în cele din urmă secole.

În cursul miilor de ani practica a dat naștere la o mulțime de experiențe, adeseori însoțite de efecte primejdioase și s'a aflat că anumite înrâuriri aduc rău sănătății.

E lucru îmbucurător că în țara noastră încetul cu încetul începe să prindă igiena.

Intr'adevăr e o mare binefacere de a arăta drumul pe care vin boalele, pentru că omul se poate feri de ele.

Și cei mai bun pe lumea aceasta decât sănătatea?

Numai un popor compus din indivizi sănătoși trupesti și sufleteste poate avea aspirații de un viitor strălucit. Viitorul bolnavilor însă este mormântul.

Spre a se înțelege însă în mod adevărat legile igienei, este de lipsă să se cunoască bine internul corpului omenesc și lucrările lui.

O cunoștință mai amănunțită a corpului omenesc, suntem convingeți că va pricinui nu numai o mulțumire sufletească, ci va contribui ca fiecare să aibă o stimă mai mare față de această lucrare de operă a creațiunii: corpul omenesc.

Recomandăm deci cu căldură studierea diferitelor cărți, cari se ocupă de aceste chestiuni, căci numai spre folosul nostru al tuturor poate fi.

Numai cunoștința legilor igienei produce cultivarea armonică a corpului și a spiritului, ceea ce face pe om adevărat om.

TRECI ZI... TRECI NOAPTE...

Aceleași visuri — te lasă, și vin iarăși —
Vieții triste amăgitori tovarăși!
S'acelaș rob ești nepăsătoarei soarte —
„Treci zi, treci noapte—apropie-te moarte“

Impins în zbcium de patimile tale,
Gonind norocul pe-o neștiută cale,
De el, de tine, te simți tot mai departe—
„Treci zi, treci noapte—apropie-te moarte“

DESPRE SOMN

CARE să fie pricina că noi și toate viețuitoarele dormim? Scriitorul Edmond Perrier, arată într-o foaie franceză, cu drept cuvânt, că toți își închipue că sunt în stare a da răspuns la această întrebare. Ba, celor mai înțelepți, de zeci și sute de ani, zicemi noi, nici nu le va veni a crede, că de ce dormim?

Dormim, fiindcă suntem oboșiți, va zice unul. Adormim, fiindcă suntem siliți să ascultăm o cuvântare plictisitoare. Ne fură somnul când o muzică dulce ne farmecă. Adormim când ne clatină marea, sau vântul, cum adoarme pruncul în albie, legănat de mamă-sa. Adormim de frig și adormim de căldură. Dacă luăm afion sau alte doftorii, adormim; ba dându-ne să tragem în plămâni eter, ori clorofom, adormim așa de adânc, încât nu mai simțim durerile cele mai mari, ca scoaterea unei măsele, sau tăierea unui picior, ori mâni.

Știm și știe lumea, că adormim în cutare, sau cutare împrejurare. **Dar cum se face de ne vine somn în astfel de împrejurări?**

Alcmeon din Cratona (unul din învățații Grecilor vechi) își închipuie că adormim când sângele se îngămădește în vine, și ne deșteptăm, când vinele slobod sângele adunat în ele.

Heraclit își închipuia că trupul pierzând peste zi aburi mulți, creerii să răceau, să răcea și inima, și atunci adormim. Până să încălzesc iară.

Mai încoace, după ce s'a descoperit că sângele perândă neîncetat și cu regulă prin vine, precum și prin inimă, hrănind și curățind toate părțile trupului, și-au închipuit că somnul să datorește unei schimbări în mișcarea sau circulația sângelui. Apoi au dat vina pe otrăvurile ce se fabrică în trup și cari grămădindu-se în creeri, îi împiedică dela lucrarea lor. Una dintre aceste otrăvi este aerul ce se chiamă „acid-carbonic“, cel care să face prin arderea cărbunelui, și să află în apa zisă gazoasă.

Clepede a ajuns la credința că somnul e un mijloc de apărare al trupului nostru, de

otrăvirile, ce ne amenință, dacă, potrivit-ne nevoilor sau plăcerilor, n'am dormi de ajuns. Ne-am făcut deprindere a dormi regulat, ca prin odihna somnului să fim cât mai curățați de otrăvurile ce trupul nostru fabrică neîncetat.

Să știe că la Chinezii și la alte popoare, pedeapsa cea mai crudă este **răpirea somnului**, gădilând pe osândit la tălpi, de câte ori vrea să adoarmă. Chinuiții lipsiți astfel de somn, mor neapărat după câteva zile.

Generalul Bruneau povestește că în timpul războiului din 1870—71 n'a dormit dela 3 Decembrie dim. până la 6 Decembrie seara. Dar atunci a căzut ca un buștean. Un Zuav l'a învălit cu o manta. A dormit ca un buștean, deși în jurul lui cădeau și explodau bombe prusiene.

Dieron și Legendre au ținut vre-o 10 zile nedormiți vre-o 20 de câni. La cei morți au aflat anumite celule din creeri, foarte schimbate și sbărcite. Dar lăsându-i pe câni să doarmă destul în ziua a 9 sau a 10-a, după somn, celulele pomenite se îndreaptă, întorcându-se la forma lor obișnuită.

Au dovedit totodată, că n sângele acestor câni chinuiți de nesomn se adună otravă. În adevăr, băgând în vinele unor câni odihniți sânge, suc de creeri, materie nervoasă dela cei chinuiți îi apucă și pe ei un somn doborât.

Pieron a dovedit, că otrava somnului nu e tot una cu cea datorită oboselei, muncii îndelungate și grea.

Va să zică: pare dovedit, că în timpul cât nu dormim să formează mereu în sângele nostru o otravă. Această omoară dacă nu dormim; de aceea în timpul somnului se dă afară.

Dormind, ne apărăm viața.

Luis Menard a început să se desbare de năravul acesta de a pierde din viață a treia parte dormind. A ținut câteva zile și câteva nopți, până ce a căzut depe scaun jos și a dormit tun 48 de ceasuri de-arândul.

Asta l'a învățat minte.

Dr. Lux.

ZILE DE DURERE

Din ce pământ revine oastea oare,
De sângele a mii de vieți stropită?
Văd flamuri—dar nu-i una zdrențuită;
Văd șoimi—dar nu mai cată țintă 'n soare.

Cum? N'o primesc cântări de sărbătoare?
De ce stau toți cu fruntea grea, cernită?
Nu-și mai cunosc oștirea strălucită?
Nu-i nimeni să-i arunce 'n drum o floare?

O, țară! Astfel îți primea vultanii,
Când se întorceau pe vuetul furtunii
Biruitori? O, mamă! Unde-s anii.

Când acvila îți aducea în ghiare
Fășu de raze smulse semilunii,
Ori lauri din cununile maghiare?

OAMENI — IDEI — FAPTE

O sută de ani dela moartea marelui dascăl Gheorghe Lazăr

ÎN luna Octombrie a anului cor. s'au împlinit 100 de ani dela moartea celui mai mare dascăl al românilor de pretutindenea, Gheorghe Lazăr. Cu această ocaziune au fost aranjate mari manifestații culturale în întreaga țară și în special în Avrig unde se află mormântul marelui învățat.

El s'a născut din părinți țărani. Studiile le-a făcut la Sibiu, Cluj și Viena, de unde a luat învățătura idealului culturii naționale, al cărei apostol a fost viața sa întreagă. Cu această pregătire a venit la Sibiu, unde a fost numit dascăl, iar pe urmă episcop.

Multe piedeci a avut de a înfrunta din cauza stăpânitorilor răi din acele vremuri, însă acelea nu l-au clătinat o clipă, nu l-au putut opri în desfășurarea steagului său cultural și național, ci dimpotrivă i-au oțelit puterile. El trecu apoi la București, unde școala întemeiată de el St. Sava a fost un adevărat focar de cultură, ale cărei raze strălucitoare se împrăștiau peste întreaga țară românească.

Cea mai impunătoare manifestație românească, din câte au avut loc cu această ocaziune s'a ținut la Avrig, unde au luat parte peste 20.000 de oameni, în frunte cu A. S. Regală Prințul Carol și reprezentanții guvernului.

Concluziile ce le tragem din această grandioasă sărbătorire, nu pot decât să ne îmbucure, întrucât pe lângă toată goana mârșavă după bani, totuși mai există încă oameni idealisti în țara românească, cari își cinstesc după cum se cuvine memoria marilor bărbați ai trecutului, din care face parte și Gheorghe Lazăr, întrucât cu adevărat pe el îl putem numi întemeietorul instrucției publice românești.

In memoria lui Harding

ÎN Statele-Unite au fost imprimate 300 milioane timbre postale a câte 2 cenți.

Capul prezidentului Harding se desprinde în profil pe un fond negru.

Prima coală din aceste timbre a fost oferită în semn de omagiu d-nei Harding.

Inscripția latină dela Sorooca (O taină mare numai în câteva vorbe)

ÎNȘTINTAREA din Sorooca, cum că în firida unei stânci s'a găsit inscripția latinească: MULTAS COLONIAS AD URBES ET AGROS COLENDAS AURELIAN 273, merită să nu fie trecută cu vederea prea repede.

În adevăr, dacă prin sudul și centrul Daciei se găsesc des, inscripții latine și monede încă mai vechi de cât stăpânirea romană apoi în partea de nord rar aflăm documente așa de prețioase ca inscripția sus arătată dela Sorooca, iar intelectuali din localitate ar trebui să-i dea o atenție deosebită, păstrând-o așa cum a avut intențiune acel inimos Roman, care n'a pregetat să sape în piatră și încă într'o firidă,

comoara gândului său, ca s'o ferească de stricăciunile vremii, spre a ni-o lăsa nouă să o cântărim și prețuim astăzi după una mie șase sute cinci zeci de ani.

Pe multe colonii dela orașe și sate (ogoare) cultivate Aurelian (le părăsi) 273,—așa sună această inscripție, în care verbul este lăsat în suspensie, fie după obiceiunța de atunci, pentru că se subînțelegea, fie pentru că era prea dureros pentru orgoliul roman să mărturisească părăsirea unei provincii, în care erau multe colonii, orașe și ogoare cultivate.

Data acestei inscripții, anul 273, posterioară anului 271, când Aurelian părăsi Dacia, arată că după doi ani dela oficiala părăsire a Daciei, erau încă la Sorooca unii Romani, cari oarecum regretau că Aurelian a părăsit această provincie frumoasă: sentimentul acesta se desprinde evident din această mică inscripție.

Dar inscripția dela Sorooca mai dovedește că elementul roman, nu se retrăsese nici chiar din preajma năvălirilor barbare dela Nistru și că Romani, ca acel cărturar care scrie această inscripție, au continuat să locuiască în acele colonii, orașe și sate, organizându-și ei singuri apărarea, de vreme ce aveau la îndemână valurile, cetățile și fortificațiile, ca aceea de pe râul Bâcu, din mari blocuri de piatră, sau cele două valuri dela Nistru la Prut.

Această constatare ne dă prilej să amintim aici că, pentru apărarea Daciei, era și o rețea de linii de semnale prin focuri, după sistemul roman, și că dela porturile acelea avem multe numiri de localități ca și aceea de Chișineu, pe care Hasdeu o credea numire tătărească, pe când ea este latinescul Qui-signeo = care dau semnal, pentru că Chișineul da primul semnal în caz de năvălire barbară, el fiind adăpostit în unghiul fortificat: Ungheni (pe Bâcu)—Bender-Leova. Semnalul prin focuri urma o linie până la înălțimea Mosnea—legendara movilă a lui Burcel din jud. Vaslui, de unde prin Roman, peste Carpați și prin mijlocul Transilvaniei, el ajunge la Mezo-Tur: tot dela Mosnea o linie mergea prin Ciurea, Cetățuea (Iași), Botoșani (pe la Focuri), Dorohoi, Cernăuți, la Coțmani; de aceea aceste localități sunt pe o perfectă linie dreaptă: iar altă linie mergea spre sud pe la Huși, Bârlad, Tecuci, Focșani, R.-Sărat, Militari (București) la Zimnicea (Signicia): cum și o linie prin Muntenia, pe la Craiova, Severin prin Banat, Beli-gradus spre Italia: iar între acestea, o mulțime de linii intermediare, despre cari am ținut să amintesc aici, cu prilejul interesantei inscripțiuni dela Sorooca.

Alex. Resmeriță, T.-Severin.

O dramă polară

EXPEDIȚIUNEA condusă de Harold Noice și plecată spre a salva pe membrii expediției Crawford, care încă din 1921 pornise la polul nord ca să ocupe în numele Angliei insula Wrangel, a comunicat că, exceptând o femeie eschimosă, luată ca ajutoare, toți membrii expediției au pierit din cauza lipsei de hrană și alimente, fiind blocați de ghețuri.

VICTORIE PRIN CREDINȚĂ

„Și ceceace câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră”. — 1 Ioan 5:4. Trad. Cornilescu

CHIAR și cuvântul biruință are un sunet inspirator și plăcut auzului. În întrebuintărea lui de lume el exprimă scena unei armate ce să întoarce victorioasă dela război în mijlocul aclamărilor unei mulțimi admirătoare. Dar astfel de biruințe nu sunt partea poporului lui Dumnezeu acum. Când Apostolul ne spune că credința înseamnă biruință, nu înseamnă că, odată crezând, nu mai rămâne nimic de făcut. Din contră; ne vrea să înțelegem că credința e o putere cuceritoare, prin care noi suntem în stare să respingem lucrurile trecătoare ce să văd, și să ne îndreptăm tot cursul în viață după noua modă a celor veșnice ce nu să văd, dar ne sunt prin credință, realități sigure, putându-le urmări cu mintea.

Columbus a fost un om de credință când a crezut, și a urmat potrivit credinței sale, că să poată lua o cale spre vest spre a ajunge la porturile de est. Foarte departe spre vest el nu fusese nicicând, și în mintea celor mai mulți apele vestice erau numai vizuinele (locuințele) nălucilor, strigoilor și ale dracilor. Orice vedere ținută de până aci asupra acestui fapt—de a afla India pe o cale vestică—era contra teoriei sale, afară de credința sa în proiectul propus. Inșă să se noteze, că credința lui nu a fost o simplă hotărâre arbitrară, aparte de toate faptele cunoscute, ci o concluziune a rațiunii la care s'a ajuns prin considerarea altor fapte deja cunoscute. Așa credința Creștinului: nu e o concluzie trasă din prisosul închipuirilor sale, ci o convingere stabilită pe considerațiunea dovezilor competente eșite din isvoare sigure și autentice.

Calătoria Creștinului e una care n'a fost nicicând mai înainte experimentată de el. Diavolul e o nălucă hădoasă și încearcă să-l descurajeze de a lua calea, spunându-i că mai bine să rămână unde e sigur—pe pământ uscat și cunoscut. El e confruntat cu seducătoarea sugestie că calea pe care lumea merge, trebuie să fie cea potrivită, deoarece toți merg într'acolo. Cine poate aștepta să câștige ceva de valoare prin tăgăduire de sine; nu duce tăgăduirea tocmai înlături dela succes și fericire? Ridicarea, aserțiunea de sine, e singurul drum la succes.—spune lumea.

E adevărat, Columbus putea face o deducere greșită cu imperfectul său creier uman. Și așa noi dacă n'am fi ajutați. Dar eventualitatea acestui hazard este înlăturată de promisiunile pozitive și sigure ale Cuvântului lui Dumnezeu, pe cari faptele vădite și concluziunile rațiunii ni le stabilesc credinței noastre Omnipotent. Riscul este asigurat de cunoștința despre ce va fi răsplată unei vieți

de credință. Dar un alt fapt important—pe care mulți, foarte mulți, din pretinii creștini îl neglijează cu desăvârșire—e îngrijirea să fim siguri că credința ni e de felul bun, corect; căci dacă credința e clădită pe teorii greșite, inspirând speranțe false și amăgitoare, ea va ajunge, împreună cu victima ei, pe stâncele sdruncinării.

Pentru că credința e atât de importantă în structura creștinului, sau pentru bine sau pentru rău, a fost Pavel cu atâta stăruință pe lângă frați să continue în credința adevărată (Coloseni 1:23), în „credința dată o singură dată sântilor.” (Iuda 3) El îndemna pe toți să se examineze, spre a face sigur, dacă sunt în credință, și dacă sunt în ea nemiscabili înrădăcinați și întemeiați. (Coloseni 2:7) El era adânc interesat că credința bisericii să nu stee din înțelepciunea oamenilor și din înțelepciunea veacului acestuia, ci în puterea lui Dumnezeu. (1 Corinteni 2:5) El cunoștea, cum poate astăzi numai puțini cunosc, cât de delicată e afacerea credinței, căci era scris: „Cel drept prin credința sa va trăi.” (Habakuk 2:4) Acest sentiment a fost conglăsuț și de Moisi în ultimele sale povețe către popor, când reconstatându-i credința, îi zice: „Acest cuvânt nu în deșert este pus vouă; el este **viața voastră.**” (Deuteronomul 32:47) Și Mântuitorul adaugă: „Cuvintele pe care eu vi le-am spus [și pe cari să întemeiază credința], spirit sunt și sunt **viață.**” (Ioan 6:63) Viața noastră, nu înșă cea prezentă ci eterna noastră existență, atarnă de îngrijirea, de stăruința, pe care o avem a umbla prin credință, a trăi o viață de credință, după ce de bună voie ne-am angajat să umblăm în urmele Mântuitorului.

E bine să vedem că avem credința lui Christos, altcum ea nu ne este de folos. Numai o credință bine examinată și probată, adânc înrădăcinată în **inimă**, precum și bine lămurită minței, servește de putere cuceritoare. Credința, spre a fi o putere cuceritoare, trebuie să meargă mai adânc decât la o simplă învoială a intelectului nostru, ea trebuie să ajungă la inimă, și ajungând în inimă să facă energică toată ființa, supunând nu numai conduita din afară a ei dar toate mișcărilor lăuntrice conformându-le unei vieți cu Christos.

„Credința”—spune Apostolul—„vine prin auz și auzul prin Cuvântul lui Dumnezeu.” (Romani 10:17) Cuvântul lui Dumnezeu conține anumite informațiuni asupra stărei noastre de azi, imperfecte, atunci alte informațiuni, ce ne-ar fi potrivita rudenie față de el. Adevărul acestei informațiuni ne convinge, când am examinat cauzele date. Primul pas al credinței e astfel o satisfacție a

rațiunii; și despre ceea ce devenim odată convinși nu putem decât să o credem de realitate, fie pentru prezent sau viitor.

Dispoziția de satisfacție mentală trece, dacă nu e împiedecată de interese temporale și egoiste, într-o satisfacție de inimă, sau crezământ solid și stabil. Dacă ne încredem în adevărul bunelor promisiuni ale lui Dumnezeu pentru binecuvântarea noastră, vom aștepta cu stăruință împlinirea lor; și, fiindcă promisiunile lui prevestesc numai abundență fericire pentru cei dreți, curați cu inima, fericire mult mai mare decât orice știut minții umane (2 Corinteni 2:9), nu putem a nu le **dori** împlinirea. Ceea ce așteptăm și dorim, e ceea ce sperăm. Și speranța dă culoarea vieții noastre.

Speranța ridică mintea și inima la punctul unde putem aprecia, și într-o măsură mărginită să îmbucurăm, perfecțiunea încă actualmente neexperimentală. (Evrei 6:19, 20) Speranța ajută la inspirarea iubirei, și iubirea, în schimb, inspiră mai multă credință (Galateni 5:6); astfel cele trei se inspiră una pe alta și să desvoltă împreună.

Combinări și mixturi de haruri

Credința, speranța, și iubirea, ca și cele trei culori principale în natură, pot fi combinate în felurite amestecături cari să producă oricare altă culoare ori ton de caracter. Culoare între albastru și galben, de pildă, e verzie. Verdele are un efect repausător și inspirător asupra sistemului și a fost desemnat de generosul Creator pentru acel scop. În asemănare, efectul produs asupra vieții prezintă de credință și speranță e **pace**. Când suntem îndreptățiți prin credință avem pace cu Dumnezeu. (Romani 5:1) Indoelile, temerile și presimțirile rele dau loc liniștei în inimă și în minte asupra punctelor despre cari am primit informațiune prin Bible, Cuvântul lui Dumnezeu. Speranța sădită în încredință în împlinirea acestor promisiuni ridică asprimea sau amărăciunea din suferințe, deoarece vedem că suferința nu va fi înzadar și că pentru plângerea de azi și cenușa ni să va da bucurie și podoabă.—Isaia 61:3.

Galbenul și roșii să combină să formeze roșeticul-galben, cea mai aprinsă culoare. Ea sugerează o stare desvoltată și coaptă; vioiul frunziș tomonic, grăuntele auriu, dulcele fruct, toate mărturisesc că natura și-a făcut datoria. Așa, deasemenea, când speranța și iubirea sunt cu bogăție în inimă, fructul produs e **bucuria**. Noi ne bucurăm mai ales în speranță.—Romani 12:12.

Roșiul și albastru fac violetul, a cărui deosebite tone adaug glorie soarelui apunător și frumuseță modestei floriceică. În asemănare, când credința și iubirea lucră împreună nobilul lor rol, reiese regala asemănare a

Domnului. Iubirea fără credință e redusă la o simplă sentimentalitate independentă.

Puterea omului de-a avea credință stă în aceea că, creat original în chipul lui Dumnezeu, i s'a dat abilitate să observe evidențele despre nevăzutul Dumnezeu. Ceva din această putere descernătoare a mai rămas în omul imperfect. Dar credința include cugetul de încredere și dependență pe veracitatea lui Dumnezeu, încredință în întregitatea sa. Încrederea e astfel o parte de credință, pentru că să bazează pe adevărul unei promisiuni și pe întregitatea celui care a făcut promisiunea: și unul să zice că-și „ține credința” cu altul când performă promisiunea pe care celalalt să bazează. În asemănare, credința în Dumnezeu e un ferm consimțământ, o învoire a minții la lucrurile spuse nouă prin descoperirea dumnezeiască.

Credința lucrată de iubire

Este un grad de credință primitivă pe care arare ori îl trece majoritatea celor cari aud despre vestea Evangheliei. Aceasta este o cunoștință speculativă și o simplă învoială dată adevărilor descoperite în sacrele Scripturi. Despre acest fel de credință, Apostolul Iacob spune: „Credința, dacă nu va fi avut fapte, moartă este în sine.” „Vedeți (dar) că din fapte este îndreptățit omul, și nu **numai** din credință.” (Iacob 2:17, 24) Aceea e să zică, o credință succesivă nu constă numai din profesiunea ei, sau din o simplă unire cu adevărul, fără ca lucruri bune să isvorească din ea, cari să o dovedească că e o credință vie de felul adevărat. Această credință a intelectului o au deavolii. „Tu crezi că unul este Dumnezeu?... și demonii cred și se înfiorează.” (Iacob 2:19) Ei sunt pe deplin convinși că este un Dumnezeu, și că Christos e Fiul lui Dumnezeu, și va fi Judecătorul lor, întocmai cum ei mărturisesc aceasta, în Matei 8:29.

Credința efectivă (lucrătoare) însă, primește pe Isus așa cum este descoperit în Evanghelie. Viața, cuvintele, lucrurile, suferința, moartea și învierea lui Christos înseamnă mai mult decât un tablou de fapte istorice; ele înseamnă atât de mult adevărului credincios încât inspiră încredere în el și o bază pe dreptatea lui Christos ca singurul fundament de îndreptățire și mântuire. O astfel de credință concepe o sinceră supunere în viață și convertire. Deci credința nu e un dar sau o virtute deșartă, inactivă, nelucrătoare, ci ea să arată pe sine prin producând în noi iubire pentru Dumnezeu și pentru aproapele.

Să comparăm credința cu roatele ce mână locomotiva, iubirea să fie aburul, sau motivul de putere, și speranța puterea de vedere a mecanicului, încontinuu uitându-se înainte spre țintă. Precum roata ce mână e în rea-

litate împinsă de abur, așa iubirea e în realitate dinapoia credinței. Dacă n'am avea iubire către Dumnezeu și dreptate, cari au fost la început plantate în Adam, și cari n'au murit încă de tot, speranța ar fi zădarnică să apeleze inimii noastre cu mesagiul Evangheliei. Nici o putere atrăgătoare n'ar fi, pentru că cuvântul lui Dumnezeu atrage numai pe accia cari într'o măsură oarecare sunt buni. Dar cu toate că aburul dă cel dintâi avânt ori impulsione roatei mânătoare, mașinariile locomotivei, în schimb, controlează fluxul aburului așa că face posibilă mișcarea continuă. Și mai mult, aburul devine curent „puf”-ător și astfel ventilează sau foiază focul care pregătește mai mult abur, mai multă forță pentru roata mânătoare. Așa este cu iubirea: cu cât avem mai multă iubire cu atât mai mult, noua putere sfântă, inspiră credința noastră și va aprinde mai mult flăcăra sfântă care înferbântă apa adevărului în noi, prefăcând-o în motiv de putere și mai mare. Precum aburului și apa sunt două diferite manifestațiuni ale aceluiași lucru așa iubirea și adevărul sunt similare în esență. Dumnezeu e iubirea (1 Ioan 4:8), Christos e adevărul.—Ioan 14:6.

În organismul din centrul unor locomotive să află ceva mort, absolut nemișcător. În acest caz roata mânătoare nu poate fi pornită nici de puterea aburului, decât numai prin aplicația oarecărei forțe din afară. Ceva de felul acesta e și cu biata lume din prezent. Ei sunt morți, împetriți în sine. Facultățile lor sunt moarte într'atâta, încât puterea iubirei, iubirei dumnezeiești, octroiată și îngreunată asupra lor prin Evanghelie, nu-i mișcă. Tonul de-a răspunde din inimile lor e extrem de mic, dacă nu de tot stins, dar în orice caz nu găsește un răspuns mulțumitor, care să devină o putere mișcătoare în viețile lor. Rău, într'adevăr, e pentru ori cine care a pornit odată pe drum și după aceea îi lipsește iubirea ca să-l miște. Un astfel de om nu va face nici un progres, nici o înaintare, și cu timpul va rugini și va deveni cu totul nefolositor. În ce privește lumea, forța din afară se va exercita asupra ei în instrucția și regulile împărăției Mileniale, care le va da o pornire în direcția dreaptă și, dacă vor desvolta o iubire pentru dreptate, ei deasemenea vor fi în stare să progreseze pe calea înaltă a sfințeniei, noul drum spre viață care va fi atunci deschis.

Roata mânătoare e mijlocul cel mai aproape de a duce locomotiva; așa credința e imediată agenție care ne trage înainte peste câmpiile experiențelor și neizbânzilor de mai înainte, ținând în continuu calea drept înainte spre gara cerească, stația unirii (union station) de repaus și întâmpinare cu Mirele nostru și Părintele ceresc și cu toți sântii

cari deja sunt acolo. Atunci vom intra în eternul repaus.

Credința trebuie să se repauseze pe cuvânt

Pentru ca roata mânătoare să fie eficace (a da folosul voit) trebuie să fie la locul ei potrivit pe șină. Dacă roata părăsește șina, se întâmplă rele urmări, dacă nu o completă deraiere; așa e și cu credința. Dacă credința ni s'ar departă dela curatul Cuvânt al lui Dumnezeu și dela promisiunile ce ne îndreaptă spre progres în calea strâmtă, numai prin mari năzuinți am putea să o aducem înapoi, mai ușor vom părăsi Cuvântul complet încât o totală zdrobire de vas va fi inevitabilă. Nimic nu va mai fi ce să ne țină de a nu ne reconforma cu lumea, când am sărit de pe șină; din însăși greutatea noastră ne vom cufunda în pământ, în lume și căile ei.—Romani 12:2, 3.

Dacă șinele sunt în condiție bună noi vom fi în stare să facem progresul convenit, chiar de va fi înspre deal, dar dacă încheieturile sunt slobode sau șinele destrânse va fi nesigur și primejdios de a merge cu repezeală. Șinele pe cari călătorim spre stațiunea cerească consistă din **doctrinile** Cuvântului lui Dumnezeu, fiind ele părțile materiale ale credinței noastre după care pășim și ne conducem. Deci aceste doctrine, singurile isvoare de o curată informațiune despre Dumnezeu și caracterul său, trebuie să fie ferm stabilite, alt-cum nu vom putea merge decât foarte încet, dacă nu deloc.—2 Timotei 2:15, 16.

Trebuie să ne luptăm hotărît contra spiritului înțelepciunii acestei lumi, precum și contra boalei rea a multor din poporul lui Dumnezeu, care desprețuiește sau socotește netrebuincioasă o investigație amănunțită a șinelor, a doctrinelor Cuvântului lui Dumnezeu, care ne arată încătrău mergem, cum și de ce. Mecanicul trebuie pururea să țină ochiul prevăzător la șină; și cu cât unul merge mai repede cu atât mai îngrijitor trebuie să fie. El poate să arunce câte o privire trecătoare asupra frumoșilor munți, la câmpurile împodobite și la văile zuzăitoare; la falnicul soare împunător, dar lui nu-i este permis să-și țină privirea la ele. Nu, ele nu sunt pentru el. El să află într'o poziție de responsabilitate, are un lucru delicat în mâni, un țel de ajuns și, de ar fi cât de mare iubitor al naturii, nu să poate **opri** să guste deplin din frumusețea acestora.

Mai este un element de mare trebuință locomotivei pe locuri de suiși, și acela e **năsipul**. Fără năsip, pe locuri de suiș, roatele să pot învârti cât de repede și totuși nu fac nici o înaintare; învârtirea servește numai să roadă atât roatele cât și șina. Năsipul nu e o parte nici din roată nici din șină, însă servește de **mediu** să mențină contactul între ele

spre a putea produce efectul dorit. Un astfel de mediu ni este noaună **rugăciunea**. Fără rugăciune, din pricina alunecărilor pe calea noastră îngustă nici o înaintare nu să poată face spre desăvârșire. Credința, de-ar fi cât le întregă în intelect, nu ne va duce nicăieri fără acest ajutor. Chiar și când iubirea ne-ar îmboldi cu dorința să câștigăm premiul, la orice costare, dacă credința noastră are un contact slab cu promisiunile și condițiile pe cari premiul să poată obține, nu vom putea merge departe. Rugăciunea să cere să fie stăruitoare și încontinuu. Fără de ea credința să va învârti locul și nu vom putea înainta, și nimic nu vom isprăvi decât să ne sfârșim confidența. Adaugă însă, rugăciune stăruitoare, ferbinte, cătră tronul harului și veghează să vezi dacă nu vei progresa din acela ceas. Lucrurile ce poate să păreau până atunci uscate și neinteresante vor primi o nouă însemnătate și un impuls admirator pentru experiențe.

Pe un suis, fără năsip, locomotiva poate să alunece chiar și înapoi. Tot așa și noi; fără rugăciune putem să alunecăm tocmai de lângă vârful suisului și deci să nu uităm, că calea noastră este una costisă. Aburul, roata mânătoare, privirea mecanicului nu pot duce locomotiva fără contactul cuvenit dintre șină și roată, oricât de perfect ar funcționa ele. Iubirea de dreptate, plus credința și speranța, fără rugăciune, dacă ne putem închipui o astfel de stare, ne-ar lăsa tot la locul primejdios. Rugăciunea deci ne pune în poziția să facem progres.

Credința puterea cuceritoare

Credința este puterea cuceritoare care învinge lumea. Invingerea sugerează războire, conflict; și noi trebuie să avem clar în mintea noastră **pentru** cine luptăm noi și **contra** cui trebuie să ne dirijăm forțele noastre.—Ioan 16:33; 1 Ioan 5:4.

Luptăm pentru noi în sensul că luptăm pentru fericirea noastră eternă. Dumnezeu nu are nevoie de **slabele** noastre forțe, dar el ne permite să ne înrolăm alături de El. Din contră: Dumnezeu luptă pentru noi, în sensul că ne ajută și ne încurajează să luptăm lupta cea dreaptă a credinței pentru binele nostru însuși. Căți, să pare, au idea că aproape fac o favoare lui Dumnezeu înrolându-se alături de El și astfel împrumută greutatea (?) influenței lor unei cauze care, altfel ar fi o cauză percută. Dar în joc este viața **noastră**, nu a lui Dumnezeu. El nu are nimic de pierdut și, mai puțin ca ori-ce, nu are nimic de câștigat. Noi avem ori-ce de câștigat, și noi vom beneficia de victorie.

Textul nostru spune că puterea cuceritoare a credinței trebuie îndreptată împotriva lumii—nu împotriva locuitorilor ei, nici împotriva conlocuitorilor, dar împotriva spiri-

tului acestei rele stări a lucrurilor de azi, în contra spiritului lumii, în contra motivelor care mișcă lumea, în contra mândriei deșartă a vieții și în contra amăgirilor bogățiilor veacului acestui iute trecător; pe scurt, contra păcatului și, indirect, în contra lui Satan, căruia trebuie să ne opunem cu toată persistența, întăriți în credință.

Satan este prezentat ca dumnezeul sau puternicul suveran al acestei lumi; și cei doi aliați puternici ai săi sunt lumea și carnea. Decând carnea, așa cum este acum, are acelaș spirit și tendințe ca și lumea putem s'o descriem ca lumea din noi. Puternica tendință a cărnei este favorabilă răului. Ea este o amestecătură de influențe orbitoare (pentru lucrurile spirituale), de plăceri seducătoare, de dorințe, de ambiții, de speranțe și iubire, și mai totdeauna de ignoranță.

Tripla alianță a lui Satan (el singur, lumea și carnea în care locuște noua creațiune) este înarmată contra credinței, contra speranței și contra iubirei. Alături de noua creațiune credința conduce și comandază forțele; de aceea ea e numită lupta credinței. Din partea Satanei lumea este cea mai evidentă, și cea mai ușor de recunoscut din toți trei. Ea stă ca avantgardă în armata răului. Deaceea este foarte bine numită **lupta credinței contra lumii**.

Inamicul pânditor

Spiritul lumii să manifestează prin multă eleganță și praxe mici, lucru care la început nu poate fi observat de noua creațiune, așa de abil este el ascuns în armatele lui de pândă. Mândria, glorie deșartă, egoism sunt unele din cele mai comun găsite manifestări ale spiritului. Lumea din noi, carnea, iubește aceste lucruri și întrebunțează toate mijloacele pentru a-și justifica căutarea lor. Dar credința este și aici puterea cuceritoare ca să câștige victoria. Tocmai o astfel de victorie a fost deja cucerită atunci, când prin credință ne-am înțeles să pierdem viața noastră, ca din nou să o găsim. Când ne gândim la spusele Domnului: „Dacă voește cineva să vie după mine, să se lapede de sine și să ia crucea sa și să-mi urmeze” (Matei 16:24), atunci credința noastră este sigură de adevărul promisiunii lui Dumnezeu că așa un drum nu o să însemne, la sfârșit, o pagubă pentru noi, ci va fi un adevărat câștig. Ca Columbus, plecăm la drum pe o cale pe care nu am mers niciodată, dar suntem convinși că sfârșitul ei va fi glorios.

Când am făcut consacrarea, însăș nouă ne-am declarat războiul. Acum rămâne de văzut, sau lucrul va fi dus cu izbândă până la capăt sau că va capitula credința în fața uverturii (propunerilor) mândriei și deșertăciunilor vieții a veacului de acum. O probă a credinței noastre vine când găsim, că prin

neștiință și slăbiciune am fost nedrepti unii față de alții. Mândria personală nu va vrea să o recunoască: 1) pentruca nu-i convine; 2) fiindcă, mândria argumentează: nu va aduce nici un bine. Dar îndreptându-ne atențiunea la cuvintele Domnului auzim comanda: „Impacă-te cu fratele tău“ (Matei 5:23, 24); și confidența ce-o avem în întregitatea caracterului Său ne silește să ne umilim știind că El nu va da o comandă care n'ar fi pentru binele nostru. Nu are a face dacă cel ofensat nu apreciază conduita și spiritul nostru (și de cele mai multe ori n'o să o facă); este cu atât mai bine pentru noi dacă el nu o face. Dacă am fi siguri că suntem întotdeauna apreciați în astfel de umiliri nobile și eroice, adese am face-o numai pentru a ne asigura lauda, mentală sau orală, a celui ofensat. Dacă cerințele noastre de iertare nu sunt apreciate, suntem cu atât mai mult umiliți și vom căuta ca altă dată să fim mai prudenți. Ideea nu are să fie simplu a te reinstala în favoarea ofensatului, ci, prin virtutea credinței în poruncile lui Dumnezeu, să câștigăm victoria asupra mândriei lumească și trupească, care zace în carnea noastră. Dacă suntem în fiecare zi astfel de învingători, vom fi cu siguranță învingători și la sfârșit.—2 Timotei 4:6-8.

Insuși nu-i totdeauna negrațios

Plăcerile noastre egoiste să poate ca să nu aibă totdeauna o culoare negrațioasă. Uneori ele sunt foarte elegante și cu bun gust. Uneori carnea dorește menținerea unei vieți pașnice, senină și respectabilă, când poate serviciul Domnului ne cheamă mai direct în curentul datorințelor plictisitoare. Carnea să învoește să servească Domnului dacă aceasta ar putea-o face în respect de sine și confort. Dar dacă cu credincioșie urmăm Domnului e probabil că ne vom afla în mijlocul orașului plin de sgomot și de turburări, unde lucrul Domnului are să fie făcut.

Ar fi mai ușor a menține spiritul devotației—uneori carnea ne propune—dacă am avea mai mult timp de liniște pentru studiere și meditare. Dar credința răspunde că, dacă datoria ne poartă la muncă, în mijlocul comotiei, nu e acea datorință o voce care ne spune direct că altceva e mai necesar de învățat, la acel timp, decât meditația în liniște; ori poate ne spune că devotația noas-

tră trebuie să fie pusă pe probă să se dovedească dacă va ține când împrejurările sunt cu totul altfel numai favorabile nu? Biruința asupra-ne, în punctul acesta, adeseori însernează să fim asociați cu acei cari nu ni i-aș prefera după natură, și să fim despărțiți de cei cu cari după natură și plac noi i-am ales.

În serviciul Domnului carnea dorește să fie în stare a vorbi (predica) cu ușurință să a prepare și a da discursuri care să miște pe ascultători până la adâncul inimei. Dar cerințele cari mișcă să făuresc numai pe ileul sa nicovala experiențelor, iar o idee exprimată dar încă neexperiențată nu are forța ca să o facă de ajutor altor. Credința ne spurcă, chiar și dacă dorința de-a ajuta rămâne neimplinită, prin slabele noastre silințe, suntem preparați pentru un lucru și serviciu mai nobil în viitor, în care fiecare experiență a noastră va fi de vre-un folos.

Astfel credința învinge tendințele pornite în noi de lume; și cu toate că nu le condamnă pe toate ca rele, ne sfătuește numai să ne descurajăm sau să le împingem la o parte pe acele care nu le putem folosi, pe calea strălucită. Pe de altă parte însă, mândria lumească și ambiția cărnei ne invită să facem tot spre a ne pune pe noi „în cele dintâi scaune și ne sfătuesc să nu fim prea siguri despre lucrurile pe cari nu le putem vedea. Dacă aceste sugestii le primim, răsare îndată în noi doială și rezultatul e indiferența: apoi urmează descurajarea, abaterea și disperarea și la urmă, dacă nu luăm o întorsătură grațioasă și eroică, vine „crâșnire de dinți.“ Ne trebuie să ne amintim „Mai mare este ce care este în voi decât cel care este în lume.“—1 Ioan 4:4.

Un alt atac al cărnei asupra credinței noastre, care poate e mai viclean decât oricare altul, este sugestia că lucrul Domnului, în mijlocul căruia ne aflăm, are deosebită treabă de buință de sfatul, cunoștința ori experiența noastră. E cu mult mai greu de crezut că Dumnezeu, nu numai că e bun și are intenții și desemne binevoitoare pentru noi, dar că lucrul început în numele său și conform cuvântului său este călăuzit de El, în diferent de abilitățile și competențele noastre. Într'adevăr, unele din cele mai înfocate lupte în tabăra credinței sunt luptate tocmai asupra acestui punct, și trist a spune, lupta nu a fost totdeauna câștigată de credință.

Continuare în No. 22.

CALENDARUL EPOCA DE AUR

A apărut Calendarul EPOCA DE AUR pe anul 1924, cu un material pe cât de bogat pe atât de interesant.

Copertă tipărită în cinci culori, cum și numeroase chipuri ilustrate prin text. Conține peste 200 pagini, tipărit pe hârtie bună.

Prețul 16 lei (cu ramburs 20 lei) la Editura VIAȚA, Cluj.